

**Postanowienie z dnia 11 stycznia 1995 r.
III ARN 73/94**

Ustalając datę doręczenia decyzji stronie sąd administracyjny nie może przyjąć daty doręczenia wskazanej przez odbierającego tę decyzję (art. 46 § 1 k.p.a.), jeżeli z okoliczności sprawy wynika, że powyższa data została podana omyłkowo, a w szczególności jest wcześniejsza od daty wydanej decyzji.

Przewodniczący SSN: Walery Masewicz, Sędziowie SN: Adam Józefowicz, Janusz Łętowski, Jerzy Kwaśniewski, Andrzej Wróbel (sprawozdawca),

Sąd Najwyższy, z udziałem prokuratora Waldemara Grudzieckiego, po rozpoznaniu w dniu 11 stycznia 1995 r. sprawy ze skargi Instytutu Szkła i Ceramiki w W. na decyzję Prezesa Głównego Urzędu Ceł z dnia 6 listopada 1993 r. [...] w przedmiocie wymiaru cła, na skutek rewizji nadzwyczajnej Ministra Sprawiedliwości [...] od postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 1 czerwca 1994 r. [...]

u c h y l i ł zaskarżone postanowienie

U z a s a d n i e

Naczelny Sąd Administracyjny postanowieniem z dnia 1 czerwca 1994 r. [...] odrzucił skargę Instytutu Szkła i Ceramiki na decyzję Prezesa Głównego Urzędu Ceł z dnia 9 listopada 1993 r. [...] w przedmiocie wymiaru cła. Sąd Administracyjny wskazał, że z załączonych do akt sprawy dokumentów wynika, że decyzja ta została doręczona skarżącemu Instytutowi w dniu 16 października 1993 r., zaś skargę na powyższą decyzję wniesiono do Sądu dnia 15 grudnia 1993 r., a więc po upływie terminu określonego w art. 199 § 1 k.p.a. Od powyższego postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego Minister Sprawiedliwości wniósł rewizję nadzwyczajną, w której zarzucił temu postanowieniu rażące naruszenie art. 199 § 1 oraz art. 204 § 1 w związku z art. 207 § 6 k.p.a. i wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie do rozpoznania. W ocenie Ministra Sprawiedliwości przyjęcie przez Sąd Administracyjny, że decyzja wydana w listopadzie 1993 r. została doręczona stronie w październiku 1993 r. jest bezzasadne. W istocie bowiem powyższą decyzję doręczono Instytutowi Szkła i Ceramiki w Warszawie w dniu 16 listopada 1993 r., a zatem brak jest podstaw do uznania, że skarga na tę decyzję złożona 16 grudnia 1993 r. była niedopuszczalna z powodu przekroczenia terminu do jej wniesienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 199 § 1 k.p.a. skargę na decyzję organu administracji państwowej wnosi się do sądu administracyjnego w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia lub ogłoszenia decyzji. W rozpoznawanej sprawie Sąd Administracyjny błędnie przyjął, że

zaskarżona decyzja została doręczona stronie w dniu 16 października 1993 r. Wprawdzie na zwrotnym poświadczeniu odbioru decyzji widnieje, obok podpisu osoby przyjmującej przesyłkę i stosownej pieczęci, własnoręcznie sporządzona data 16 października 1993 r., to jednak w świetle okoliczności faktycznych sprawy należało przyjąć, że powyższa data jest sporządzona omyłkowo. Sprzeciwia się bowiem regułom logiki formalnej i zasadom doświadczenia życiowego twierdzenie, że decyzja została doręczona stronie w dniu 16 października 1993 r., skoro z bezspornego stanu faktycznego sprawy wynika, że zaskarżona decyzja została wydana w dniu 6 listopada 1993 r., a następnie nadana w urzędzie pocztowym w dniu 13 listopada 1993 r. W świetle powyższych okoliczności należy przyjąć, że w istocie datą doręczenia decyzji stronie był dzień 16 listopada 1993 r., na co trafnie zwraca uwagę skarżący. Sąd Administracyjny ustalając datę doręczenia decyzji stronie nie mógł zatem oprzeć się jedynie na dacie sporządzonej przez odbierającego pismo (art. 46 § 1 k.p.a.), jeżeli z okoliczności sprawy wynika, że powyższa data byłaby wcześniejsza od daty wydania decyzji. Należy zatem uznać, że w rozpoznawanej sprawie Sąd Administracyjny odrzucił skargę strony z rażącym naruszeniem art. 204 § 1 w związku z art. 199 § 1 k.p.a, a tym samym bezpodstawnie pozbawił stronę gwarantowanego m.in. art. 16 § 2 i art. 196 k.p.a. oraz wynikającego z art. 1 Konstytucji R.P. prawa do ochrony sądowej przed działaniami administracji publicznej.

Biorąc powyższe pod uwagę na podstawie art. 422 § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

=====